

▮ *Gergely Borbála*

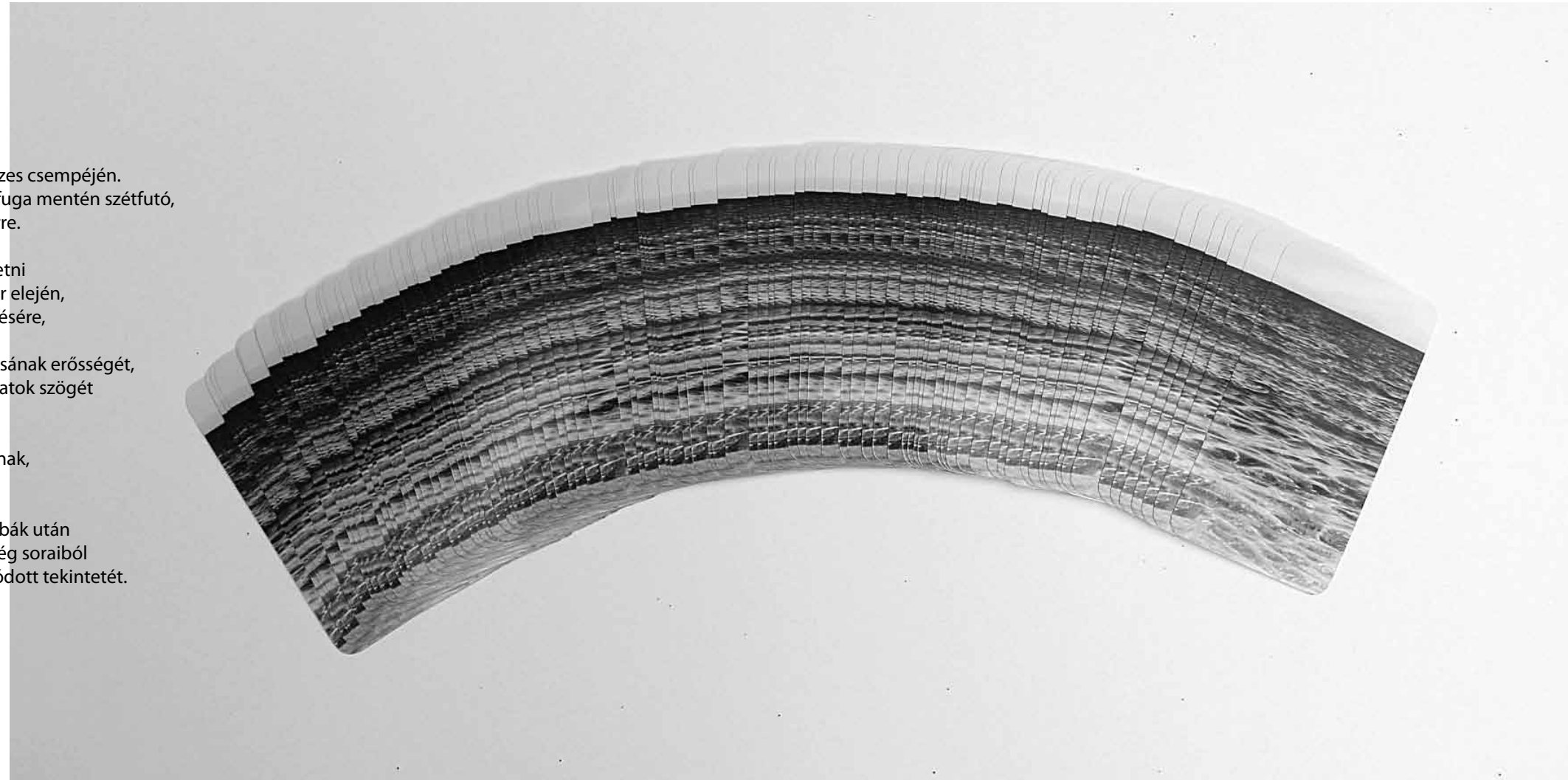
## Szinkron

Gyerekként még mezítláb szaladtunk az uszoda vizes csempéjén.  
Nem gondoltunk a nyakszirtcsont csattanására, a fuga mentén szétfutó,  
kislányok úszószemüvegébe lassan beszivárgó vérré.

Most már minden mozgásnak ki tudjuk következtetni  
a lehetséges eredményét, mint egy nagyívű kanyar elején,  
hogyan az árnyékok hogyan vetülnek majd a busz ülésére,  
ha a végén irányba áll.  
Összehangoljuk izmaink nyúlásának, összehúzódásának erősségét,  
ha egy pohár vízért nyúlunk, karlendítések, térhajlatok szögét  
az árok túlsópartjának távolságával.

Én elcsúsztam mellőled, nem hittem a számításoknak,  
elsiettem a mozdulatokat.

Mint a műugró, aki tökéletes elméleti tudás és próbák után  
az ugrást rontja el, és a vízfelszínre úszva a közönség soraiból  
nem lát mást, csak a rokonok klórral átitatott, csalódott tekintetét.





▮ Takács Nándor

## A dúvad éjszakája

Magyarázatok, mesék, rossz szokások,  
a lehetséges irányok mérlegelése,  
elmaradó barátok és szemrehányásaik,  
amik nem tudni, kinek az érdekeit szolgálják.  
Elyűtt test az unalmas napokban,  
idegenek, akikhez semmi közöm, mégis megszólítanak.  
Estenként alakom önmaga lesz,  
a szobában tátog körben tipodva.

Sötétedés után leszáll a köd,  
a bicikli zörgése vadat riaszt fel,  
aki a lámpa fényébe be- majd belőle kiugrik.  
Tompá álmodokban szokás így eltévedni,  
és csuromvízesen érkezni a paplanok közé.  
Maglehet, legközelebb tömör testbe ütközöm,  
és a többiek álmomban tipornak el.

Az egyetlen menedék a beszéd, még akkor is,  
ha nem áll kézre mindig. Kidumálom magam mások előtt,  
vagy a tükörben. Szarba lépek,  
vagy egy elrugaskodott estén megsértek valakit,  
azután ceruzát fogok, és néhány szóval elintézek mindent.

Tizenhét méter van az erdőben,  
ami biciklivel nehezen teljesíthető.  
Az emelkedő egyben kanyar is,  
a földutat pedig kövek borítják.  
Ha leszállok, szégyellem magam,  
de ha sikerül, érkezzek bármekkora lendülettel,  
a domb tetejére érve elkeseredem és kifulladásom.

Akiket sértegettem, végül minden jót kívánnak és elbúcsúznak.

▮ Nyerges Gábor Ádám

## Nehezen felejtő

Mint még gyerekkorában leselejtezett,  
de nehezen felejtő balerina  
nyirkos járdán, ahogy végigtipeg,

hogy ne lépjen óvszerbe vagy ürülékbe,  
s közben mégsem jön rá, hogy hol a hiba,  
de reszket, mert a meleg is félig hideg,

barátkozom a gondolattal, hogy nem jön  
vissza a megspórolt, későbbre eltett,  
kóklér idő, bár mindig siettem

mindennel és mindenhova, mégis, a hely  
és idő egymásnak sosem felel meg —  
végigmér a bánat, majd elkerül ijedten.

## Szívügy

Pislákol bár, de épp lemegy,  
kihül a szív és lépremegy,  
kelő napon melengeted,  
ha törne, lenne rengeteg.

Összetartani nincs erő,  
mindenfelé kilincselő  
vágyaiból elhord a lét  
mindent, ami nem hordalék.

Pislákol bár, de jobb is így,  
nem szipog már és nem visít,  
kelő napon elolvadgat,  
megtalálod, ahol hagytad.

## Nagyon féltem

Szelidüljetez vissza hozzám,  
idáig eltelt évek.  
Úlhetnétek az ágy szélére,  
ahogy régebben is tettétek.

Vigyázzunk egymásra álmunkban,  
mert semmi sem véd meg ébren,  
és hogy nincs remény, nem segít  
már, ha belátom vagy megértem.

Egyszer szerettem csak, de sokszor  
meg nem, mikor lett volna kit,  
s lemaradtam minden napról,  
míg vártam inkább a holnapit.

Félek, hogy kevés az emlékem,  
így egyedül kell leélnem  
újra és újra hiányzó  
első harminc-negyven évem.

Már megbántam, hogy hanyag voltam  
és felnöttem véletlenül,  
mint egy ártatlan elítélt,  
aki más helyett sok évet leül.

És megbántam a kényességem,  
hogy mint szép ruhát, nem gyűrtem,  
megőriztem gyerekkorom,  
de valahogy mégis elnyűttem.

Nagyon féltem, hogy nem marad  
meg semmi a világban  
örökké, és ha van halál,  
nem lesz majd jó szívvel irántam.

Messzibbre sejtem még egyébként,  
mert van még mit elfelejteni,  
a megmaradó élet így  
lesz inkább képzelt, mint emberi.

Fának kellett volna születni,  
zöldnek és még inkább halknak,  
hogy ne kelljen emlékezni  
azokra, akik meghalnak.

Későn tudtam meg, mit kellett volna,  
míg én annyi mást csináltam —  
s most mint rémálmban rossz gyerekek,  
kezdek hinni a másvilágban.

➤ *Áfra János*

## Sodrás

*Chiharu Shiota In Silence  
című installációjához*

Szabályosan keresztbe szelt hang  
ütközik meg egy zongora áramvonalán,  
és köré máris hálót sző az előszivárgó  
sötétség. A tér első pillanatában

fekete szálak törlik el egy steril táj  
tisztaságát — miként kozmosz méretű  
papírlapot az ősrobbanás után, teleírják.

Féregjáratokat nyitnak végeláthatatlan  
zsinegek, majd ahogy később az emberi  
szervek, kapcsolódnak egybe a szövetek.

Fekete kebelezi be a fehéret, és némaság  
sodor befejezés nélküli jelsort a kibogoz-  
hatatlan zongora köré. Elviselhetetlen  
forróság a fény szóródásában.

